

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužiteljice L. R. iz M., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 12. ožujka 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/312, urbroj: 401-01/05-19-2 od 4. lipnja 2019.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbija se žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Ministarstva zaštite okoliša i energetike, klasa: UP/I-008-01/19-02/01, urbroj: 517-10-2-19-1 od 1. travnja 2019., a kojim je odbijen njezin zahtjev za dostavu zatražene inspekcijske dokumentacije koja se obavila na obiteljskim kućama pojedinačno s malim uređajima za pročišćavanje sanitarnih otpadnih voda do 50 ES, uključujući i septičke jame (taložnice) koje spadaju u individualni sustav odvodnje za koje prema propisima o gradnji nije potrebno ishoditi akt o odobrenju gradnje glede Pravilnika o tehničkim zahtjevima za građevine odvodnje otpadnih voda, kao i rokove obvezne kontrole ispravnosti građevina odvodnje i pročišćavanja otpadnih voda („Narodne novine“, broj 3/11.) koje je obavila Vodopravna inspekcija na teritoriju Republike Hrvatske, te da se izdvoje one obiteljske kuće koje su od 2010. do 2019. godine prošle dvostruku inspekciju Vodopravne inspekcije po gore navedenom Pravilniku, a da se znalo od prve inspekcije da mali sanitarni uređaj za pročišćavanje sanitarnih otpadnih voda do 50 ES, uključujući i septičke jame (taložnice) koje spadaju u individualni sustav odvodnje, ne pušta tj. ne zagađuje okoliš i ne dovodi ljude i životinje u opasnost, te koje su imale urednu dokumentaciju u prvoj inspekciji.

Tužiteljica je protiv osporenog rješenja izjavila tužbu u kojoj ističe da nije tražila uvid u cjelokupni spis ili objašnjenja ili upute vezane uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze ili izrade analiza ili tumačenje nekog propisa ili stvaranje nove informacije, nego je tražila podatke o izvršenim specifičnim inspekcijama s kojima se bavi predmetno tijelo javne vlasti i nitko drugi u Hrvatskoj. Smatra da je informacija koju traži konkretna, točno se zna što traži, informacija se može lako naći jer se nalazi u tijelu javne vlasti koje istu može jednostavno utvrditi jer mora imati arhivu, a vrlo je jednostavna za dostaviti je jer se radi o papirima i/ili dokumentu pohranjenom u kompjutoru. Naglašava da se Vodopravna inspekcija

bavi zagađenjem voda te da su ovakvi podaci važni i za statistiku civilne zaštite i za statistiku sigurnosti države pa je čudi da oni ne postoje kako to želi prikazati javnopravno tijelo. Napominje da je iste podatke zatražila i u Italiji, a koje je dobila u roku 24 sata, zbog čega ne može prihvatiti da Vodopravna inspekcija funkcionira na netransparentan način koji nije usporediv s načinom rada ostalih zemalja EU. Ujedno dodaje da će ju u ovom sporu zastupati suprug, dok u odnosu na dopise i korespondenciju traži da se isti dostave njoj osobno, na njezinu adresu. Slijedom izloženog, predlaže da se osporeno rješenje poništi te da se presudom odluči na način da joj se dostavi zatražena informacija.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim, pri čemu upire na razloge već navedene s tim u vezi u osporenom rješenju. Naglašava da je tužiteljica postavila zahtjev za pristup informacijama na način da je tijelu javne vlasti zadala minimalno pet kriterija pretrage temeljem kojih bi se moglo identificirati zatraženu informaciju, a to su: 1.) inspekcijska dokumentacija o postupanju Vodopravne inspekcije na određenim obiteljskim kućama, 2.) u periodu između 2010. do 2019. godine, 3.) koje su prošle dvostruku inspekciju, 4.) da se od prve inspekcije znalo da mali uređaj ne pušta i 5.) da su imale urednu dokumentaciju. Dodaje da prvostupanjsko tijelo javne vlasti ne vodi dokumentaciju o obavljenim inspekcijskim nadzorima na način kako to tužiteljica traži u zahtjevu te da bi moralo uložiti nerazmjerni trud i vrijeme da bi uopće pokušalo izdvojiti zatražene podatke, odnosno u ovom slučaju izraditi novu informaciju, radi čega tužiteljčin zahtjev predstavlja traženje izrade analize, odnosno stvaranja nove informacije, što se, sukladno odredbi članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj 25/13. i 85/15. – dalje u tekstu: ZPPI), ne smatra zahtjevom za pristup informacijama. Stoga predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev i potvrditi drugostupanjsko rješenje tuženika.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužiteljici, koja se na isti očitovala podneskom od 27. siječnja 2019., u kojem dodatno navodi razloge zbog kojih smatra da rješenje tuženika nije zakonito te ponovno predlaže da joj Sud omogući dobivanje zatraženih podataka.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da time što je odbio žalbu, tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužiteljice. Pritom je tuženik za svoju odluku dao valjane, argumentirano obrazložene razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava.

Naime, odredbom članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a propisano je da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Prema pak odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a, tijelo javne vlasti rješenjem će odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona.

Razmatrajući sadržaj tužiteljčinog zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tog zahtjeva, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužiteljica upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je osnovano zaključio da se ovdje radi o zahtjevu kojim je tužiteljica zatražila dostavu informacija po određenim kriterijima, koji kriteriji posljedično dovode do

toga da je zatražene podatke potrebno izdvojiti i izraditi novu informaciju, a što se, sukladno naprijed navedenoj odredbi ZPPI-a, ne može smatrati informacijom.

Ovo iz razloga jer, i po ocjeni ovoga Suda, tijelo javne vlasti nema obvezu grupirati podatke koje posjeduje po vrsti ili nekom drugom kriteriju da bi udovoljilo zahtjevu korisnika, niti je u obvezi poduzimati radnje prikupljanja podataka radi stvaranja nove informacije, nego je dužno omogućiti pristup određenoj, već gotovoj i postojećoj informaciji.

S tim u vezi tužiteljica neosnovano osporava pravilnost primjene odredbe članka 18. stavka 5. ZPPI-a, na koju također tuženik upire u osporenom rješenju, a prema kojoj se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije.

Naime, citiranom zakonskom odredbom alternativno je propisano što se sve ne smatra zahtjevom za pristup informacijama, te, stoga, istu treba tumačiti u kontekstu utvrđenog činjeničnog stanja, prema kojem, da bi ostvarila pristup informacijama na način kako je to tužiteljica zatražila, prvostupanjsko tijelo javne vlasti bi trebalo stvoriti novu informaciju, a što se, temeljem citirane zakonske odredbe, ne smatra zahtjevom za pristup informacijama.

S obzirom na izloženo, pravilno je tuženik osporenim rješenjem odbio žalbu tužiteljice protiv prvostupanjskog rješenja, kojim je, sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. ZPPI-a, odbijen njezin zahtjev uz obrazloženje da se zatražene informacije ne smatraju informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, jer, i po ocjeni ovoga Suda, tužiteljica traži obradu određenih podataka, a ne pristup već gotovoj i postojećoj informaciji.

Radi navedenog, Sud nije našao osnove osporeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dato, ocijeniti nezakonitim.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 12. ožujka 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.